

Sygn. akt VII U 1487/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 marca 2018 r. w Warszawie

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 września 2017 r. znak:(...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 01 sierpnia 2017 r. do 31 października 2019 r.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w dniu 11 września 2017 r. wydał decyzję, znak: (...), mocą, której odmówił ubezpieczonej G. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 11 września 2017 r., znak: (...) k. 250, a.r.).

G. K. w dniu 16 października 2017 r. złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. (dalej zwany organem rentowym) odwołanie od ww. decyzji z dnia 11 września 2017 r., znak: (...).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z ustaleniami poczynionymi przez Komisję Lekarską ZUS w oparciu o które to ustalenia organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję. Ubezpieczona wskazała m.in.: że cierpi na schorzenia ortopedyczne i reumatyczne od 6 lat, tj. od czasu gdy uległa wypadkowi komunikacyjnemu podczas którego doszło do uszkodzenia nogi prawej. Odwołująca podniosła również, że pomimo zastosowania dotychczas leczenia podczas pobytów w szpitalu i sanatorium nie odzyskała sprawności sprzed wypadku, porusza się przy pomocy kuli łokciowej, z uwagi na aktualny stan zdrowia nie ma możliwości wykonywania dotychczasowej pracy jako sprzedawca.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 października 2017 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania wyjaśniającego skierowana na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 25 sierpnia 2017 r., nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy. Na tej

podstawie decyzją z dnia 11 września 2017 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 30 października 2017 r., k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. K., urodzona w dniu (...), ma wykształcenie średnie i z zawodu jest elektromechanikiem. Odwołująca pracowała dotychczas jako sprzedawca. (świadectwa pracy, t. I a.r.) Zgodnie z decyzją organu rentowego z dnia 17 stycznia 2017 r. odwołująca do dnia 31 lipca 2017 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja organu rentowego z dnia 17 stycznia 2017 r., k. 232 tom I a.r.).

W związku ze zbliżającym się upływem terminu, na jaki zostało przyznane odwołującej ww. świadczenie, w dniu 09 czerwca 2017 r. ubezpieczona G. K. złożyła w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy z dnia 09 czerwca 2017 r., k. 240 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołująca została skierowana na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 20 lipca 2017 r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolny do pracy. W związku z wniesieniem przez odwołującą sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej wydała w dniu 25 sierpnia 2017 r. orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 lipca 2017 r., k. 242 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 sierpnia 2017 r., k. 244 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 11 września 2017 r. decyzję znak: (...), odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie spełnia jednego z warunków niezbędnych do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, wynikającego z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. warunku uznania jej za osobę niezdolną do pracy (k. 250 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego G. K. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-5 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty chirurga ortopedy celem ustalenia czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności. Sąd zobowiązał również biegłego sądowego do wskazania, czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującej ma charakter trwały, czy też okresowy (jeżeli okresowy to na jaki okres) oraz do wskazania - w przypadku zmiany stanu zdrowia ubezpieczonego (poprawy lub pogorszenia) - na czym ta zmiana polegała (postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2017 r., k. 9 a.s.).

W opinii z dnia 09 stycznia 2018 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii dr M. G. rozpoznał u odwołującej pourazowe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego prawego, po przebyłym złamaniu kłykcia bocznego wieloodłamowym wygojonym z niestabilnością i koślawością. W ocenie biegłego analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie pozwalają stwierdzić, że badana jest nadal częściowo niezdolna do pracy. Powodem niezdolności do pracy są zmiany zwyrodnieniowe kolana prawego po przebyłym złamaniu w 2012 r. Po tym urazie doszło do powstania koślawości kolana i ograniczenia ruchów i niestabilności. Zdaniem biegłego takie zmiany ograniczają w znacznym stopniu możliwość wykonywania pracy w charakterze sprzedawcy, a więc pracy wymagającej chodzenia i stania, noszenia i dźwigania. **Zmiany powstałe u odwołującej są utrwalone, poprawa możliwa jest po wykonaniu protezy kolana (poprawa osi i poprawa zakresu ruchów). W oparciu o powyższe ustalenia biegły stwierdził, że odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy do dnia 31 października 2019 r. Poprzednią niezdolność miała orzeczoną do 31 lipca 2017 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii dr M. G. z dnia 09 stycznia 2018 r. k. 16-17 a.s.). Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń.**

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii dr M. G. (k. 9 a.s.), celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonej opinii należy podzielić w całości. Opinia została bowiem wydana po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinia biegłego sądowego została sporządzona w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawia wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej w odniesieniu do jej możliwości zarobkowych. Opinia wydana przez biegłego sądowego uwzględnia także charakter dotychczas wykonywanej przez odwołującą pracy w charakterze sprzedawcy, a więc pracy która obciąża kolano. W rozpoznawanej sprawie, Sąd Okręgowy wydając rozstrzygnięcie oparł się na ww. opinii biegłego sądowego, uznając że jest to biegły z dziedziny adekwatnej do schorzeń, które czynią ubezpieczoną niezdolną do pracy zarobkowej. Sąd uwzględnił ww. opinię, gdyż jest ona logiczna, spójna i konsekwentna, a nadto wydający ją biegły dysponuje odpowiednią wiedzą i doświadczeniem zawodowym w zakresie niezbędnym do jej wydania. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie, zważywszy, że organ rentowy nie kwestionował prawidłowości i rzetelności złożonej przez biegłego opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie G. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 września 2017 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 138 z późn. zm., zwanej dalej ustawą emerytalną) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03).

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

W przedmiotowej sprawie na gruncie zaskarżonej decyzji z dnia 11 września 2017 r. organ rentowy kwestionował wyłącznie spełnienie przez Odwołującą przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy, tj. istnienia niezdolności do pracy. Przy tym pozostałe przesłanki ustawowe warunkujące nabycie prawa do renty nie były przez Strony kwestionowane.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną G. K. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uwzględnił opinię wydaną przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii dr M. G. i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej w odniesieniu do jej możliwości zarobkowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegły jest bowiem doświadczonym specjalistą z tej dziedziny medycyny, która odpowiada głównym schorzeniom ubezpieczonej. Opinia biegłego została wydana po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami z przebiegu leczenia przedłożonymi przez ubezpieczoną. W ocenie Sądu biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u odwołującej schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy zgodną z posiadanymi kwalifikacjami oraz ostatnio wykonywaną pracą. Sąd opierając się na opinii powołanego w sprawie biegłego stwierdził, że główna dysfunkcja występująca w stanie zdrowia ubezpieczonej to choroba zwyrodnieniowa pourazowa stanu kolanowego prawego po przebyłym złamaniu w 2012 r. Po tym urazie u odwołującej doszło do powstania koślawości kolana i ograniczenia ruchów i niestabilności. Sąd podzielił zdanie biegłego, że takie zmiany ograniczają w znacznym stopniu możliwość wykonywania pracy w charakterze sprzedawcy, a więc pracy wymagającej chodzenia i stania, noszenia i dźwigania. Zmiany powstałe u odwołującej są utrwalone, a poprawa sprawności odwołującej możliwa jest jedynie po wykonaniu protezy kolana, która może umożliwić odwołującej powrót na rynek pracy. Sąd Okręgowy przyjął zatem w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia wyżej wskazaną, niekwestionowaną przez Strony opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii podzielaając jego wnioski, co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonej powoduje u niej częściową niezdolność do pracy.

Odnośnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, to wskazać należy, że w tym zakresie zastosowanie znajdzie art. 129 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie bowiem do treści powołanej regulacji, świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołująca złożyła wniosek w dniu 09 czerwca 2017 r. Sąd wziął jednak pod uwagę, iż do dnia 31 lipca 2017 r. ubezpieczonej przysługiwała jeszcze renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznana decyzją organu rentowego z dnia 17 stycznia 2017 r. Powyższe zatem nie uzasadniało konieczności przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od daty wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, w świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych i rozważaniach prawnych - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, na podstawie art. 148⁽¹⁾ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 11 września 2017 r.

znak: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej się prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 01 sierpnia 2017 r. do 31 października 2019 r.

27/03/2018 r.